

Ochrana měkkých cílů a školy – nutnost, nebo jen další papíry?

Mateřské školky a základní školy ještě nedávno platily za bezpečné přístavy, místa pro poznávání světa, prostor pro navazování letitých přátelství. Školní budovy byly plné dětské radosti a smíchu. Bohužel stále častěji se některá z nich naplní pláčem, smutkem a zoufalstvím. Není jich naštěstí moc, ale...

...statistiky i smutné zkušenosti z posledních let jsou neúprosné. Počet tragédií končících smrtí nebo vážným zraněním nekompromisně roste, stejně jako agresivita samotných dětí. **Podle slov nejvyšší státní zástupkyně Lenky Bradáčové došlo jen za poslední rok v Česku k deseti případům, kdy děti samy vraždily** ([celý rozhovor si přečtěte zde](#)) – a i když se tyto incidenty nestaly všechny přímo ve školách, jasně ukazují na zvyšující se agresivitu a frustraci v dětské populaci.

A není to jen o dětech. Útočníci hledající „snadný cíl“ se stále častěji zaměřují právě na školy nebo školky – místa, kde se soustřeďují ti nejzranitelnější, a kde mohou způsobit největší bolest. V čerstvé paměti máme nedávný útok na střední škole v rakouském Grazu a sotva z našich myslí odezní předvánoční tragédie na FF UK v Praze. Tyto události nás bolestně učí, že „**měkké cíle**“ jako **místa s výskytem velkého množství osob neschopných se samostatně bránit**, nejsou jen teorie z metodiky ministerstva, ale velmi reálná hrozba.

Za **zvyšující se agresivitou mezi dětmi a mládeží** stojí neustále rostoucí tlak na výkon, sociální izolace, frustrace, kyberšikana nebo i neomezený přístup k násilnému obsahu na internetu. Mnozí rodiče už nezvládají nastavovat hranice, a tak se potlačovaná zloba přenáší do dětských kolektivů. A jak se ukazuje, nestačí spoléhat na to, že „**to se u nás nestane**“. Tragický vliv sociálních sítí a sílu frustrace v dětských kolektivech ve vší syrovosti ukazuje televizní **seriál Adolescent**, který najdete na Netflixu ([info z ČSFD zde](#)). Třináctiletý kluk čelí obvinění z vraždy spolužačky. Ano 13 let!!! Seriál vychází (bohužel) z reálných případů a ze situace na školách ve Velké Británii. Údajně se už povinně promítá školákům nejen v zemi svého vzniku, ale zvažují to i ve Francii. **A že je to od nás daleko? Fakt ne...**

Ochrana měkkých cílů proto není jen o šanonech a razítkách. Je to o přípravě na situace, kdy správná reakce učitelky, školníka, kuchařky nebo kohokoli jiného z personálu školy může rozhodnout o zdraví a životech dětí.

Taková příprava a související bezpečnostní opatření ale vyžadují **komplexní projekt vedený odborníky se zkušenostmi**. Na trhu se pohybuje spousta kvalitních bezpečnostních expertů z řad bývalých příslušníků armády nebo policie a jejich schopnosti jsou nezpochybnitelné. Ale zvyk je železná košile, a tak jejich polovojskové metody „výuky“ nemusí každému vyhovovat.

CHYTRÁ TROJKA pracuje s experty se zkušenostmi ze zásahových jednotek PČR, ale stále si nad nimi drží „civilní“ dohled a přijatelnost pro všechny členy personálu školy.

Proces ochrany měkkých cílů by měl vždy zahrnovat:

- **Vyhodnocení ohroženosti školy či školky** – jak snadno by se mohl útočník dostat dovnitř? Jsou vstupy pod kontrolou? Jak je nastavena každodenní rutina, která může pomoci nebo uškodit?
- **Zpracování dokumentace** – bezpečnostní a koordinační plán, pravidla evakuace i lockdownu, zásahová karta pro usnadnění práce jednotek IZS a jasné instrukce pro personál.
- **Pravidelné školení zaměstnanců** – protože ani nejlepší plán nefunguje, když lidé nevědí, jak ho použít.
- **Nácvik krizových reakcí při simulovaném útoku** – teorie je sice fajn, ale návyky se dají získat jedine praxí.

Proto každý dokument týkající se zajištění bezpečnosti školy nebo školky a doporučených reakcí při reálném ohrožení patří do skříně teprve tehdy, když všichni vědí, co v něm je!

A co děti? Ty není potřeba strašit, ale **obzvlášť ty menší jemně a hravě vést** k tomu, že i ony mohou vědět, co dělat – například při setkání s cizím člověkem ve školce nebo při požárním poplachu. Právě tady se ukazuje **síla programů, které propojují ochranu měkkých cílů s dětskou psychologií**, aby se příprava nestala traumatem, ale přirozenou součástí vzdělávání.

Každá škola a školka je jedinečná. Proto má smysl spolupracovat s odborníky, kteří rozumějí nejen bezpečnosti a legislativě, ale také specifikům práce s dětmi i běžného školního provozu. S jejich pomocí lze nastavit systém, který nebudí zbytečný strach, ale přinese klid do každodenní práce i rodičům dětí.

Neberme bezpečnost škol a školek jako další „povinnost shora“. Berme ji jako šanci chránit to nejcennější – životy a duše dětí, které nám byly svěřeny.

